

VESTITORUL

Editată de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, Oradea

Oradea, 27 octombrie

Seria I, Anul XXIX, Nr. 4 (337), 2021

1.000 DE COPII DIN ORADEA S-AU RUGAT ROZARUL



Din sumar:

Scrisoarea Pastorală a PSS Virgil Bercea, cu ocazia inaugurării Parcurului Sinodal - pag. 2; Alocuțiunea Papei Francisc la Rugăciunea *Angelus* - pag. 3; Mesajul Sfântului Părinte Papa Francisc pentru a V-a Zi Mondială a Săracilor, 14 noiembrie 2021 - pag. 4-7; De ziua vârstnicilor - pag. 18.

Scrisoarea Pastorală a PSS Virgil Bercea, cu ocazia inaugurării Parcursului Sinodal

**Preacucernici Părinți,
Dragi Persoane Consecrate,
Iubiți Credincioși,**

Duminică, 10 octombrie 2021, Sfântul Părinte Papa Francisc a inaugurat în Bazilica Sfântul Petru din Roma parcursul sinodal al Bisericii, la care fiecare comunitate locală va participa. Acest sinod are ca temă sinodalitatea, și se va desfășura pe parcursul a doi ani, urmând a se încheia în anul 2023. Scopul acestui sinod este acela de a ne ajuta să mergem înainte împreună, clerici și credincioși, de a ne asculta reciproc și de a reflecta împreună la problemele zilelor noastre, devenind astfel solidari cu problemele și suferințele lumii în care trăim.

Sinodul Episcopilor Bisericii Catolice este format din Sfântul Părinte Papa, împreună cu episcopii din întreaga lume. Acest organism consultativ care îl ajută pe Sfântul Părinte în conducerea întregii Biserici îl are ca protagonist principal pe Spiritul Sfânt, care prin inspirația Sa divină îi însuflețește pe toți membrii și îi unește într-un singur trup. Sinodul reprezintă un moment eclezial, iar Spiritul unității este cel care animă și dă viață. De aceea, Sfântul Părinte a dorit ca la acest Sinod să nu participe doar Episcopii, ci și preoții și poporul credincios, adică întreaga Biserică. Astfel în prima fază a Sinodului va avea loc o consultare a comunităților parohiale din fiecare eparhie din întreaga lume.

VESTITORUL

P.S.S. Virgil Bercea: Președinte

Redacția și administrația:

Pr. Olimpiu Todorean: redactor coordonator

Ioan F. Pop: secretar de redacție

Colaboratori:

Otilia Bălaș, Mihaela Caba, Ioan Dărăbăneanu,
Alin Crețu, Eugen Ivuț.

Adresa:

410210 - Oradea, str. Ep. Mihai Pavel, 4;
Tel: 0259.436.492; Fax: 0259.430.509;
E-mail: olimpiu35@yahoo.it; Tel: 0722.450.013

Abonamente: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

Difuzare: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

I.S.S.N. 1454 - 8526

Sfântul Părinte ne invită să trăim acest Sinod în spiritul rugăciunii pe care Isus i-a adresat-o Tatălui, pentru ucenicii săi și pentru ucenicii din toate timpurile, pentru ca „Toți să fie una” (In. 17,21). Suntem chemați la unitate și la comuniune, la fraternitatea care se naște atunci când ne simțim cu toții îmbrățișați de unica iubire a lui Dumnezeu. De aceea, suntem invitați să mergem și să înaintăm împreună pe drumul credinței, ca și unic popor al lui Dumnezeu, pentru a trăi într-o Biserică care primește și trăiește darul unității, fiind mereu deschisă vocii Spiritului Sfânt.

Cele trei cuvinte cheie ale acestui Sinod sunt următoarele: comuniune, participare și misiune. Prin aceste cuvinte, Biserica contemplă și este chemată să imite viața Preasfintei Treimi, mister de comuniune și de slujire apostolică îndreptată spre lumea contemporană. De aceea este necesar ca în Bisericile locale să se pregătească sinoade cu participarea tuturor, clerici și laici, promovând implicarea reală a fiecăruia dintre noi.

Dragii mei,

Sfântul Părinte Papa Francisc ne spune că ”celebrarea unui Sinod este întotdeauna frumoasă și importantă, dar este cu adevărat rodnică dacă devine o expresie vie a faptului de a fi Biserică, a acțiunii caracterizate de o participare adevărată”. Să trăim, prin urmare, această ocazie de întâlnire, ascultare și reflecție ca un timp de har, în care să ne simțim cu toții frați, pentru a deveni cu adevărat o Biserică deschisă pentru toată lumea și aproape de toți, o Biserică în care fiecare se simte „acasă”.

Sinodul ne oferă posibilitatea să devenim o Biserică a ascultării, să ne oprim din ritmurile noastre frenetice, pentru a asculta în rugăciune și adorație vocea Spiritului Sfânt. Să-i ascultăm pe frații și surorile noastre care se află în suferință. Domnul este mereu aproape de fiecare om, îl însoțește cu dragoste, tandrețe, compasiune și milostivire. Astfel și noi, imitându-L, vom putea purta fragilitățile, greutățile și lipsurile timpului nostru, vindecând rănilor celor care suferă și inimile frânte cu balsamul vindecător al harului Său.

Dragii mei,

Vă mulțumesc pentru dăruirea și implicarea voastră!

Cu aceste gânduri de încredere îi cer Bunului Dumnezeu, prin mijlocirea Maicii Sale Maria, ca acest drum pe care-l începem acum să ne ofere tuturor harul de a merge împreună în credință, de a construi în speranță și de a mărturisi în dragoste.

† **Virgil BERCEA**
Episcop

Alocuțiunea Papei Francisc la Rugăciunea *Angelus*

A avea compasiune

17.10.2021



Iubiți frați și surori, bună ziua!

Evangelhia de la liturgia de astăzi (Mc 10,35-45) relatează că doi discipoli, Iacob și Ioan, îi cer Domnului să șadă într-o zi lângă El în glorie, ca și cum ar fi „primi miniștri”, ceva de acest gen. Însă ceilalți discipoli îi aud și se indignează. În acest moment Isus, cu răbdare, le oferă o mare învățătură: adevărata glorie nu se obține ridicându-se deasupra celorlalți, ci trăind același botez pe care El îl va primi, peste puțin timp, la Ierusalim, și anume crucea. Ce înseamnă asta? Cuvântul „botez” înseamnă „scufundare”: cu Pătimirea Sa, Isus s-a scufundat în moarte, oferindu-și viața pentru a ne mântui. Gloria sa, gloria lui Dumnezeu, este așadar iubire care devine slujire, nu putere care tânjește la dominare. Nu putere care tânjește la dominare, nu! Este iubire care devine slujire. De aceea Isus concludă spunând discipolilor Săi precum și nouă: „Cine vrea să devină mare între voi să fie sclavul vostru” (Mc 10,43). Pentru a deveni mari, va trebui să mergeți pe calea slujirii, a-i sluji pe ceilalți.

Suntem în fața a două logici diferite: discipolii vor să iasă în evidență și Isus vrea să se scufunde. Să ne oprim asupra acestor două verbe. Primul este a ieși în evidență. Exprimă acea mentalitate lumească de care suntem tentați mereu: a trăi toate lucrurile, chiar și relațiile, pentru a alimenta ambiția noastră, pentru a urca treptele succesului, pentru a ajunge la posturi importante. Căutarea prestigiului personal poate să devină o boală a spiritului, mascându-ne chiar în spatele unor intenții bune; de exemplu atunci când, în spatele bine-lui pe care îl facem și îl predicăm, ne căutăm în realitate numai pe noi înșine și afirmarea noastră, adică să mergem înainte noi, să ne cățărăm... Și aceasta o vedem și în Biserică. De câte ori, noi creștinii, care ar trebui să fim servitorii, căutăm să ne cățărăm, să mergem înainte. De aceea, mereu avem nevoie să verificăm adevăratele intenții ale inimii, să ne întrebăm: „De ce duc înainte această muncă, această responsabilitate? Pentru a oferi o slujire sau pentru a fi observat, laudat și a primi felicitări?” Acestei logici lumești Isus contrapune logica

sa: în loc de a ne înălța deasupra celorlalți, să coborâm de pe pedestal pentru a-i sluji; în loc de a ieși în evidență deasupra celorlalți, să ne scufundăm în viața celorlalți. Vedeam în emisiunea „A sua immagine” acea slujire a Caritas-urilor pentru ca nimănui să nu îi lipsească mâncarea: preocuparea de foamea celorlalți, preocuparea de nevoile celorlalți. sunt atâția, atâția nevoiași astăzi, și după pandemie și mai mulți. A privi și a coborî în slujire și a nu încerca să ne cățărăm pentru propria glorie.

Iată așadar al doilea verb: a se scufunda. Isus ne cere să ne scufundăm. Și cum să ne scufundăm? Cu compasiune, în viața celui pe care îl întâlnim. Acolo [în acea slujire a Caritas] vedeam foamea: și noi, ne gândim cu compasiune la foamea atâtor oameni? Când suntem în fața mâncării, care este un har al lui Dumnezeu și pe care noi putem să o mâncăm, există atâția oameni care lucrează și nu reușesc să aibă mâncarea suficientă toată luna. Ne gândim la aceasta? A ne scufunda cu compasiune, a avea compasiune. Nu este o afirmație din enciclopedie: există atâția înfometati... Nu! Sunt persoane. Și eu am compasiune față de persoane? Compasiune față de viața celui pe care-l întâlnim, așa cum a făcut Isus cu mine, cu tine, cu noi toți, s-a apropiat cu compasiune.

Să privim la Domnul Răstignit, scufundat până la capăt în istoria noastră rănită, și să descoperim modul lui Dumnezeu de a face. Să vedem că El n-a rămas acolo sus în ceruri, să ne privească de sus în jos, ci s-a înjosit ca să ne spele picioarele. Dumnezeu este iubire și iubirea este umilă, nu se înalță, ci coboară în jos, ca ploaia care cade pe pământ și aduce viață. Dar cum reușim să fim în aceeași direcție a lui Isus, să trecem de la ieșirea în evidență la scufundare, de la mentalitatea prestigiului, cea lumească, la aceea a slujirii, cea creștină? Este nevoie de angajare, dar nu este suficient. Singuri este greu, ca să nu spunem imposibil, însă avem în noi o forță care ne ajută. Este cea a Botezului, a acelei scufundări în Isus pe care noi toți am primit-o prin har și care ne direcționează, ne determină să îl urmăm, să nu căutăm interesul nostru ci să slujim. Este un har, este un foc pe care Duhul l-a aprins în noi și care trebuie alimentat. Să cerem astăzi Duhului Sfânt ca să reînnoiască în noi harul Botezului, scufundarea în Isus, în modul său de a fi, pentru a fi mai servitori, pentru a fi slujitori așa cum El a fost cu noi.

Și să o rugăm pe Sfânta Fecioară Maria: ea, deși fiind cea mai mare, nu a căutat să iasă în evidență, ci a fost slujitoarea umilă a Domnului și este în întregime scufundată în slujba noastră, pentru a ne ajuta să îl întâlnim pe Isus.

Mesajul Sfântului Părinte Papa Francisc pentru a V-a Zi Mondială a Săracilor, 14 noiembrie 2021

„Pe săraci îi aveți totdeauna cu voi” (Mc 14,7)

1. „Pe săraci îi aveți totdeauna cu voi” (Mc 14,7).

Isus a rostit aceste cuvinte în contextul unui prânz, la Betania, în casa unui anumit Simon numit „leprosul”, cu câteva zile înainte de Paște. Așa cum relatează evanghelistul, o femeie a intrat cu un vas de alabastru plin de parfum foarte prețios și l-a vărsat pe capul lui Isus. Acel gest a provocat mare uimire și a dat curs la două interpretări diferite.

Prima este indignarea unora dintre cei prezenți, inclusiv discipolii, care, luând în considerare valoarea parfumului – circa 300 de dinari, echivalent cu salariul anual al unui muncitor – cred că ar fi fost mai bine să fie vândut și să se dea săracilor banii. Conform Evangheliiei lui Ioan, Iuda se face interpret al acestei poziții: „De ce nu s-a vândut mireasma aceasta cu trei sute de dinari și să se dea săracilor?” Și evanghelistul notează: „Dar a spus aceasta nu pentru că îi păsa de săraci, ci pentru că era hoț: întrucât el ținea punga cu bani, fura din ce se pune în ea” (12,5-6). Nu este o întâmplare că această critică dură vine din gura trădătorului: este dovada că aceia care nu-i recunosc pe săraci trădează învățătura lui Isus și nu pot să fie discipolii săi. Să ne amintim, în această privință, cuvintele puternice ale lui Origene: „Iuda părea să se preocupe de săraci [...]. Dacă acum există încă vreunul care are punga Bisericii și vorbește în favoarea săracilor ca Iuda, dar după aceea ia ceea ce se pune în ea, să aibă atunci partea sa împreună cu Iuda” (*Comentariu la Evanghelia lui Matei*, 11,9).

A doua interpretare este dată de Isus însuși și permite să se perceapă sensul profund al gestului făcut de femeie. El spune: „Lăsați-o! De ce o necăjiți? A făcut un gest frumos față de mine” (Mc 14,6). Isus știe că moartea sa este aproape și vede în acel gest anticiparea ungerii trupului său fără viață înainte de a fi pus în mormânt. Această viziune merge dincolo de orice așteptare a comesenilor. Isus le amintește că primul sărac este el, cel mai sărac dintre săraci pentru că îi reprezintă pe toți. Și este și în numele săracilor, al persoanelor singure, marginalizate și discriminate că Fiul lui Dumnezeu acceptă gestul acelei femei. Ea, cu sensibilitatea sa feminină, arată că este singura care înțelege starea sufletească a Domnului. Această femeie anonimă, destinată probabil pentru asta ca să reprezinte întregul univers feminin care în decursul secolelor nu va avea glas și va îndura violențe, inaugurează prezența semnificativă a femeilor care iau parte la momentul culminant al vieții lui Cristos: răstignirea, moartea și îngroparea sa și apariția sa ca Înviat. Femeile, așa de des discriminate și ținute departe de locurile de responsabilitate, în paginile Evangheliilor sunt, în schimb, protagoniste în

istoria revelației. Și este elocventă expresia concluzivă a lui Isus, care asociază această femeie la marea misiune evanghelizatoare: „Adevăr vă spun, oriunde va fi predicată evanghelia în lumea întreagă, se va spune în amintirea ei și ceea ce a făcut ea” (Mc 14,9).

2. Această puternică „empatie” între Isus și femeie și modul în care el interpretează ungerea sa, în contrast cu viziunea scandalizată a lui Iuda și a altora, deschid un drum rodnic de reflecție cu privire la legătura indisolubilă care există între Isus, săracii și vestirea evangheliei.

De fapt, fața lui Dumnezeu pe care el o revelează este aceea a unui Tată pentru săraci și aproape de săraci. Toată lucrarea lui Isus afirmă că sărăcia nu este rod de fatalitate, ci semn concret al prezenței sale în mijlocul nostru. Nu-l găsim când și unde vrem noi, ci îl recunoaștem în viața săracilor, în suferința și lipsurile lor, în condițiile uneori inumane în care sunt constrânși să trăiască. Nu încetez să repet că săracii sunt adevărați evanghelizatori pentru că au fost primii care au fost evanghelizați și chemați să împărtășească fericirea Domnului și împărăția sa (cf. Mc 5,3).

Săracii din orice condiție și orice latitudine *ne evanghelizează*, pentru că permit să redescoperim în mod mereu nou trăsăturile cele mai genuine ale feței Tatălui. „Ei au multe să ne învețe. În afară de a fi părtași de *sensus fidei*, cu propriile suferințe îl cunosc pe Cristos suferind. Este necesar ca toți să ne lăsăm evanghelizați de ei. Noua evanghelizare este o invitație de a recunoaște forța mântuitoare a existențelor lor și de a le pune în centrul drumului Bisericii. Suntem chemați să-l descoperim pe Cristos în ei, să le dăm lor glasul nostru în cauzele lor, dar și să le fim lor prieteni, să-i ascultăm, să-i înțelegem și să primim înțelepciunea misterioasă pe care Dumnezeu vrea să ne-o comunice prin intermediul lor. Angajarea noastră nu constă exclusiv în acțiuni sau în programe de promovare și asistență; ceea ce Spiritul pune în mișcare nu este un exces de activism, ci înainte de toate o atenție îndreptată spre celălalt considerându-l ca una cu noi înșine. Această *atenție* de iubire este începutul unei adevărate preocupări față de persoana sa și pornind de la ea doresc să caut efectiv binele său” (*Exortația apostolică Evangelii gaudium*, 198-199).

3. Isus nu numai că este de partea săracilor, ci *împărtășește cu ei* aceeași soartă. Aceasta este o învățătură puternică și pentru discipolii săi din orice timp. Cuvintele sale „pe săraci îi aveți totdeauna cu voi” indică și acest lucru: prezența lor în mijlocul nostru este constantă, dar nu trebuie să inducă la o obișnuință

(urmare din pag. 4)

care devine indiferență, ci să implice într-o împărtășire de viață care nu admite delegări. Săracii nu sunt persoane „străine” de comunitate, ci frați și surori cu care trebuie împărtășită suferința, pentru a alina suferința lor și marginalizarea, pentru ca să le fie redată demnitatea pierdută și asigurată incluziunea socială necesară. Pe de altă parte, se știe că un gest de binefacere presupune un binefăcător și un destinatar, în timp ce împărtășirea generează fraternitate. Pomana este ocazională; în schimb, împărtășirea este durabilă. Prima riscă să-l satisfacă pe cel care o face și să-l umilească pe cel care o primește; a doua întărește solidaritatea și pune premisele necesare pentru a ajunge la dreptate. Așadar, credincioșii, atunci când vor să-l vadă pe Isus în persoană și să-l atingă cu mâna, știu unde să se îndrepte: săracii sunt sacrament al lui Cristos, reprezintă persoana sa și trimit la el.

Avem atâtea exemple de sfinți și sfinte care au făcut din împărtășirea cu săracii proiectul lor de viață. Mă gândesc, printre alții, la părintele Damian de Veuster, sfânt apostol al leproșilor. Cu mare generozitate a răspuns la chemarea de a merge în insula Molokai, devenită un ghetou accesibil numai leproșilor, pentru a trăi și a muri cu ei. Și-a suflecat mânecile și a făcut totul pentru a face viața acelor săraci și marginalizați, reduși la degradare extremă, vrednică să fie trăită. A devenit medic și asistent medical, fără să țină seamă de riscurile la care se expunea și în acea „colonie a morții”, așa cum era numită insula, a dus lumina iubirii. Lepra l-a lovit și pe el, semn al unei împărtășiri totale cu frații și surorile pentru care și-a dăruit viața. Mărturia sa este foarte actuală în zilele noastre, marcate de pandemia de coronavirus: desigur, harul lui Dumnezeu este în acțiune în inimile atâtor care, fără a apărea, se dedică pentru cei mai săraci într-o împărtășire concretă.

4. Așadar, avem nevoie să aderăm cu deplină convingere la invitația Domnului: „Convertiți-vă și credeți în evanghelie” (Mc 1,15). Această *convertire* constă în primul rând în deschiderea inimii noastre la recunoașterea multiplelor exprimări ale sărăciei și în manifestarea împărăției lui Dumnezeu printr-un stil de viață coerentă cu credința pe care o mărturisim. Adesea săracii sunt considerați ca persoane separate, ca o categorie care cere o slujire caritativă deosebită. În această privință, a-l urma pe Isus comportă o schimbare de mentalitate, adică de a primi provocarea împărtășirii și a participării. A deveni discipolii săi implică alegerea de a nu acumula comori pe pământ, care dau iluzia unei siguranțe fragile și efemere în realitate. Dimpotrivă, cere disponibilitatea de a ne elibera de orice legătură care împiedică să se ajungă la adevărate fericire și bucurie, pentru a recunoaște ceea ce este durabil și nu poate să fie distrus de nimic și de nimeni (cf. Mt 6,19-20).

Învățătura lui Isus este și în acest caz împotriva curentului, pentru că permite ceea ce numai ochii credinței pot să vadă și să experimenteze cu certitudine



absolută: „Și oricine va fi părăsit case sau frați sau surori sau tată sau mamă, sau soție, sau copii, sau ogoare pentru numele meu, va primi însutit și va moșteni viața veșnică” (Mt 19,29). Dacă nu alegem să devenim săraci în bogății efemere, în putere lumească și în laudă deșartă, nu vom fi niciodată în măsură să ne dăruim viața din iubire; vom trăi o existență fragmentară, plină de propuneri bune, dar ineficace pentru a transforma lumea. De aceea, este vorba de a ne deschide cu hotărâre la harul lui Cristos, care ne poate face martori ai carității sale fără limite și a restitui credibilitate prezenței noastre în lume.

5. Evanghelia lui Cristos ne determină să avem o atenție cu totul deosebită față de cei săraci și cere să recunoaștem multiplele, prea multele forme de dezordine morală și socială care generează mereu *noi forme de sărăcie*. Pare să se impună concepția conform căreia săracii nu numai că sunt responsabili de condiția lor, ci constituie o povară intolerabilă pentru un sistem economic care pune în centru interesul câtorva categorii privilegiate. O piață care ignoră sau selecționează principiile etice creează condiții inumane care se abat asupra persoanelor care trăiesc deja în condiții precare. Astfel, se asistă la crearea de mereu noi capcane ale lipsurilor și excluderii, produse de actori economici și financiari fără scrupule, lipsiți de simț umanitar și responsabilitate socială.

În afară de asta, anul trecut s-a adăugat o altă plagă care a înmulțit iarăși săracii: pandemia. Ea continuă să bată la ușile ale milioane de persoane și, când nu aduce cu sine suferința și moartea, este oricum vestitoare de sărăcie. Săracii au devenit mai mulți în mod nemăsurat și, din păcate, vor fi și mai mulți în lunile următoare. Unele țări îndură din cauza pandemiei consecințe foarte grave, așa încât persoanele cele mai vulnerabile ajung să fie lipsite de bunurile de primă necesitate. Cozile lungi în fața meselor pentru săraci sunt semnul tangibil al acestei înrăutățiri. O privire atentă cere să se găsească soluții mai potrivite pentru a combate virusul la nivel mondial, fără a urmări interese de parte. Îndeosebi, este urgent de a da răspunsuri concrete

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

te celor care îndură șomajul, care lovește în manieră dramatică atâtia tați de familie, femei și tineri. Solidaritatea socială și generozitatea de care mulți, slavă Domnului, sunt capabili, unite cu proiecte clarvăzătoare de promovare umană, dau și vor da o contribuție foarte importantă în această perioadă.

6. Oricum rămâne deschisă întrebarea care nu este deloc evidentă: Cum este posibil să se dea un răspuns tangibil milioaneilor de persoane care adesea se întâlnesc numai cu indiferența dacă nu și cu deranjul? Ce cale a dreptății este necesar să se parcurgă pentru ca inegalitățile sociale să poată fi depășite și să fie redată demnitatea umană așa de des călcată în picioare? Un stil de viață individualist este complice în generarea sărăciei și adesea descarcă asupra săracilor toată responsabilitatea condiției lor. Însă sărăcia nu este rod al destinului, este consecință a egoismului. De aceea, este decisiv să se dea viață *proceselor de dezvoltare* în care se valorizează *capacitățile tuturor*, așa încât complementaritatea competențelor și diversitatea rolurilor să ducă la o resursă comună de participare. Există multe săracii ale „bogaților” care ar putea să fie îngrijite de bogăția „săracilor”, numai dacă s-ar întâlni și s-ar cunoaște! Nimeni nu este așa de sărac încât să nu poată dărui ceva din sine în reciprocitate. Săracii nu pot să fie numai cei care primesc; trebuie să fie puși în măsură să poată da, sub ochii noștri! Săracii ne învață adesea solidaritatea și împărtășirea. Este adevărat, sunt persoane cărora le lipsește *ceva*, adesea le lipsește *mult* și chiar *necesarul*, însă nu le lipsește *totul*, deoarece păstrează demnitatea de fii ai lui Dumnezeu pe care nimic și nimeni nu le-o poate lua.

7. Pentru aceasta se impune o *abordare diferită a sărăciei*. Este o provocare pe care guvernele și instituțiile mondiale au nevoie s-o recepteze cu un model social clarvăzător, capabil să meargă în întâmpinarea noilor forme de sărăcie care asaltează lumea și care vor marca în manieră decisivă următoarele decenii. Dacă săracii sunt puși pe margine, ca și cum ar fi vinovați de condiția lor, atunci însuși conceptul de democrație este pus în criză și orice politică socială devine falimentară. Cu mare umilință ar trebui să mărturisim că în fața săracilor suntem adesea niște incompetenți. Se vorbește despre ei în mod abstract, ne oprim la statistici și ne gândim că înduioșăm cu vreun documentar. Dimpotrivă, sărăcia ar trebui să provoace o proiectare creativă, care să permită creșterea libertății efective de a putea realiza existența cu propriile capacități ale fiecărei persoane. Este o iluzie de care trebuie să stăm departe aceea de a crede că libertatea este permisă și mărită prin posesia de bani. A-i sluji cu eficacitate pe săraci provoacă la acțiune și permite să se găsească formele cele mai adecvate pentru a rezolva și a promova această parte din omenire de prea multe ori anonimă și afonă, dar care are imprimată în ea fața Mântuitorului care cere ajutor.

8. „Pe săraci îi aveți totdeauna cu voi” (Mc 14,7). Este o invitație de a nu pierde din vedere niciodată oportunitatea care este oferită pentru a face bine. Pe fundal se poate întrevădea vechea poruncă biblică: „Dacă va fi la tine vreun sărac dintre frații tăi [...] să nu-ți împietrești inima și să nu-ți închizi mâna înaintea fratelui tău sărac! Ci să-i deschizi mâna și să-l împrumuți cu oricât i-ar trebui pentru nevoia pe care o are! [...] Ci să-i dai fără să fie ceva rău în inima ta; căci pentru lucrul acesta te va binecuvânta Domnul Dumnezeuul tău în toate lucrările tale și în orice lucru peste care îți vei întinde mâna. Căci nu va lipsi cel sărac din țară” (Dt 15,7-8.10-11). Pe aceeași lungime de undă este Apostolul Pavel când îi îndeamnă pe creștinii din comunitățile sale să-i ajute pe săracii din prima comunitate din Ierusalim și să facă asta „nu cu amărăciune sau cu silă, căci Dumnezeu îl iubește pe cel care dă cu bucurie” (2 Cor 9,7). Nu este vorba de a liniști conștiința noastră oferind vreo pomană, ci mai degrabă de a contrasta cultura indiferenței și a nedreptății cu care ne situăm față de săraci.

În acest context ne face bine să ne amintim și de cuvintele Sfântului Ioan Gură de Aur: „Cine este generos nu trebuie să ceară cont de conduită, ci numai de a îmbunătăți condiția de sărăcie și de a potoli nevoia. Săracul are o singură apărare: sărăcia sa și condiția în care se află. Nu-i cere altceva; fie el cel mai rău om din lume, atunci când îi lipsește hrana necesară, să-l eliberează de foame. [...] Omul milostiv este un port pentru cel care este în nevoie: portul primește și eliberează de pericol toți naufragiații; fie ei răufăcători, buni sau fie ei cum sunt aceia care se află în pericol, portul îi pune la adăpost în interiorul adânciturii sale. Așadar, și tu, când vezi la pământ un om care a suferit naufragiul sărăciei, nu-l judeca, nu-i cere cont de conduita sa, ci eliberează-l de nenorocire” (*Discursuri despre săracul Lazăr*, II, 5).

9. Este decisiv să crească sensibilitatea pentru a înțelege exigențele săracilor, mereu în schimbare așa cum sunt condițiile de viață. De fapt, astăzi, în zonele lumii mai dezvoltate din punct de vedere economic sunt mai puțin dispuși decât în trecut să se confrunte cu sărăcia. Starea de bunăstare relativă cu care sunt obișnuiți face mai dificil să se accepte sacrificii și privațiuni. Sunt gata pentru orice numai să nu fie privați de ceea ce a fost rodul unei cuceriri ușoare. Astfel, se cade în forme de supărare, de nervozitate spasmodică, de revendicări care duc la frică, la angoasă și în unele cazuri la violență. Nu acesta este criteriul pe care trebuie construit viitorul; și totuși, și acestea sunt forme de sărăcie de la care nu se poate întoarce privirea. Trebuie să fim deschiși să citim semnele timpurilor care exprimă noi modalități cu care să fim evanghelizatori în lumea contemporană. Asistența imediată pentru

(continuare în pag. 7)

Episcopii catolici din România pregătesc parcursul sinodal convocat de Papa Francisc pentru 2021- 2023

Episcopii romano-catolici și greco-catolici din România s-au reunit la Ciofliceni în perioada 20-22 septembrie 2021, pentru prima oară de la declanșarea pandemiei, pentru sesiunea plenară a Conferinței Episcopilor din România (CER), condusă de ÎPS Aurel Percă, Arhiepiscop Mitropolit de București, Președintele CER.

La această sesiune de lucru au participat pentru prima oară și noii episcopi: PSS László Kerekes, Episcop Auxiliar al Arhidiecezei Romano-Catolice de Alba Iulia, PSS Cristian Dumitru Crișan, Episcop Auxiliar al Arhiepiscopiei de Alba Iulia și Făgăraș și PSS Ioan Călin Bot, Episcop Auxiliar al Eparhiei de Lugoj. Marți, 21 septembrie, programul a inclus Sfânta Liturgie solemnă în Catedrala Sf. Iosif din București, prezidată de ÎPS Aurel Percă, la care au concelebrat episcopii reuniți la sesiune și Arhiepiscopul Giampietro Dal Toso, Președinte al Operelor Misionare Pontificale.

În centrul discuțiilor CER s-a aflat Sinodul Episcopilor cu tema sinodalității, ce se va desfășura la Roma în octombrie 2023, cu participarea episcopilor din întreaga lume catolică. Pe 17 octombrie 2021 va începe prima etapă a parcursului sinodal: ascultarea și consultarea Bisericilor locale, etapă care se va încheia în aprilie 2022. Documentul pregătit al Sinodului Episcopilor, publicat la Vatican pe 7 septembrie 2021, intitulat „Pentru o Biserică sinodală: comuniune, participare și misiune” și *Vademecum*-ul însoțitor trasează direcțiile de ascultare și discernământ în Bisericile locale. Pornind de la aceste două documente, episcopii reuniți în sesiunea plenară au discutat modalități concrete de a implementa acest parcurs în diecezele și eparhiile din România. Din aprilie 2022 va începe a

doua etapă a parcursului sinodal, cea națională, care va fi dezbătută în următoarea sesiune plenară a CER.

Misiunile au avut un loc special în agenda întâlnirii, iar invitatul special, Arhiepiscopul Giampietro Dal Toso, Președinte al Operelor Misionare Pontificale, a explicat cum „misiunea face parte din natura Bisericii”. Împreună cu Pr. Eugen Blaj, Directorul Național al Operelor Misionare Pontificale din România, Mons. Dal Toso a propus modalități concrete de a întări cooperarea Operelor Misionare Pontificale cu structurile Bisericii locale. În ultima zi a sesiunii, Patriarhul Bisericii Greco-Catolice Melchite, Youssef Absi, a avut o intervenție specială, prezentând situația Bisericii Catolice din Orientul Mijlociu.

Pr. Florin-Petru Sescu, Referentul Comisiei pentru Migranți din cadrul CER, a prezentat situația actuală a Comisiei, a cărei președinție a fost preluată de PSS Cristian Dumitru Crișan, Episcop Auxiliar al Arhiepiscopiei de Alba Iulia și Făgăraș. PSS Ioan Călin Bot, Episcop Auxiliar al Eparhiei de Lugoj, a preluat președinția Comisiei pentru Viață Consacrată și a Comisiei pentru Dialog și Ecumenism.

Următoarea sesiune a CER va avea loc la Timișoara în intervalul 7-9 aprilie 2022, fiind găzduită de Dieceza Romano-Catolică de Timișoara. Conferința Episcopilor din România se întrunește de două ori pe an și îi reunește pe toți episcopii romano-catolici și greco-catolici din România și exprimă unitatea Bisericii locale și comuniunea cu Urmașul lui Petru, Sfântul Părinte Papa.

Pr. Francisc Ungureanu
Secretar General

(urmare din pag. 6)

a merge în întâmpinarea nevoilor săracilor nu trebuie să împiedice să fim clarvăzători pentru a realiza noi semne ale iubirii și carității creștine, ca răspuns la noile săracii pe care omenirea de astăzi le experimentează.

Îmi doresc ca *Ziua Mondială a Săracilor*, ajunsă de acum la a cincea sa celebrare, să se poată înrădăcina tot mai mult în Bisericile noastre locale și să se deschidă la o mișcare de evanghelizare care să-i întâlnească în primă instanță pe săraci acolo unde se află ei. Nu putem aștepta ca să bată la ușa noastră, este urgent să ajungem la ei în casele lor, în spitale și în reședințele de asistență, pe străzi și în colțurile întunecate unde se ascund uneori, în centrele de refugiu și de primire... Este important să înțelegem cum se simt, ce simt și ce dorințe au în inimă. Să ne însușim cuvintele inimoa-

se ale părintelui Primo Mazzolari: „Aș vrea să vă rog să nu mă întrebați *dacă există săraci, cine sunt și câți sunt*, pentru că mă tem că asemenea întrebări reprezintă o distragere sau pretextul pentru a evita o indicație precisă a conștiinței și a inimii. [...] Eu nu i-am numărat niciodată pe săraci, pentru că nu se pot număra: săracii se îmbrățișează, nu se numără” („*Adesso*” nr. 7 – 15 aprilie 1949). Săracii sunt în mijlocul nostru. Cât de evanghelic ar fi dacă am putea spune cu tot adevărul: și noi suntem săraci, pentru că numai așa am reuși să-i recunoaștem realmente și să-i facem să devină parte a vieții noastre și instrument de mântuire.

Papa Francisc

Traducător: **pr. Mihai PĂTRAȘCU**
<https://www.magisteriu.ro>

Întâlnirea familiilor preoților din Protopopiatul Șimleu

Sâmbătă, 25 septembrie 2021, preoții din Protopopiatul Șimleu Silvaniei, împreună cu familiile lor, s-au întâlnit pentru o zi de reculegere și socializare, bucurându-se și de prezența Părintelui Antoniu Chifor, vicarul eparhial cu preoții. Întâlnirea a avut loc la Făgetu, în Jud. Sălaj, un loc pitoresc unde preoții, cu ajutorul binefăcătorilor, au renovat o casă care va putea să găzduiască întâlniri ocazionale ale copiilor, tinerilor, familiilor, preoților etc. Întâlnirea a avut loc într-o atmosferă de bucurie, comuniune și împărtășire.

Ziua a început cu recitarea *Orei a șasea*, urmând o meditație pregătită de părintele vicar.

În cadrul meditației, Părintele Antoniu s-a adresat celor prezenți: *Vă salut pe toți cu mare drag în Domnul. Sunt bucuros că ne putem întâlni aici la Făgetu, în această catedrală a creației, în mijlocul naturii. Această casă a fost renovată și restaurată grație generozității însemnate a atâtor oameni. Se înalță ca semn elocvent al imensului efort pe care voi și mulți oameni de bună credință l-ați întreprins. Vă transmit și salutul și binecuvântarea Preasfințitului Virgil, care vă poartă pe toți la inima sa.*

Mă bucur să mă aflu aici împreună cu voi, preoți și preotese, copii și tineri din Protopopiatul Șimleu, să ne rugăm împreună, să reflectăm puțin și să petrecem timp bine plăcut Domnului, unii în compania celorlalți.

Astăzi, aș dori să ne oprim atenția asupra responsabilității ecleziale la care suntem chemați și de care adesea uităm sau o trecem cu vederea.

Ceea ce niciodată nu trebuie să uităm sau să diminuăm este zelul nostru apostolic, pe care îl luăm din rădăcini foarte vechi, din prezența Bisericii noastre în aceste ținuturi încă din vechi timpuri, mă gândesc la preoți, dascăli și academicieni, oameni de stat și oameni simplii pe care i-a dat țării, ținutul Șimleului.

Apoi meditația a continuat asupra a trei puncte cheie ale misiunii preotești: a ne ruga fără încetare, a merge mereu împreună și a împărtăși cu inima ceea ce am primit de la Isus, Marele Preot.

Prânzul a fost pregătit de doamnele preotesele, iar copii prezenți au putut și ei să profite de joacă, timpul fiind prielnic.

Părintele Protopop Nicu Bodea a mulțumit preoților, preoteselor și copiilor pentru prezența lor și pentru mărturia lor de credință, iar Pr. Țurcaș Gheorghe, vicarul foraneu al Silvaniei, i-a încurajat pe cei prezenți și le-a împărtășit experiența dânsului.

La finalul întâlnirii, părintele vicar le-a mulțumit organizatorilor pentru această invitație și pentru apropierea care există între ei.

Biroul de Presă



Întâlnirea preoților și a preoteselor din Protopopiatele Beiuș și Holod cu PSS Virgil

Sâmbătă, 2 octombrie 2021, a avut loc, la Beiuș, întâlnirea preoților și a preoteselor din Protopopiatele Beiuș și Holod cu Preasfințitul Virgil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea. Alături de Preasfinția sa, la întâlnire au participat și Pr. Mihai Vătămănelu, vicarul general al eparhiei, Pr. Antoniu Chifor, vicar eparhial cu preoții, Pr. Paul Popa, responsabil cu Biroul Pastoral Eparhial pentru Laici și Pr. Mihai Tegzeș, responsabil cu Departamentul Pastoral pentru Adulți și Familii.

Întâlnirea s-a desfășurat în sala Oratoriului Colț de Rai, gazda evenimentului fiind familia Părintelui Zorel Zima, protopop de Beiuș.

După cuvântul de salut, Preasfințitul Virgil a vorbit despre **rolul femeii în biserică, despre valoarea implicării soțiilor de preot în pastorație și necesitatea comunicării și apropierii unii față de alții prin descoperirea iubirii și a iertării**, pentru a crea o adevărată și mare familie a lui Dumnezeu.

În continuare, Pr. Mihai Vătămănelu a prezentat cartea *Familia Amoris Laetitia. Curs pentru logodnici* a Părintelui Renzo Bonetti, scoțând în evidență faptul că în familia preotului, sacramentele *Căsătoriei* și *Preoției* sunt interconectate. Numai dacă soții se pun în genunchi, vor cunoaște adevărata valoare a căsătoriei. Familia și soții sunt imaginea, icoana lui Dumnezeu. Soția preotului îl ajută pe acesta să fie coerent în exercitarea misiunii sale, devenind astfel semnul Mariei, pre-

zente la Nunta din Cana Galileii. Preotul poate lumina preoția sa prin lumina care vine din căsătoria sa deoarece soții ne demonstrează cum iubește Isus Biserica.

Pr. Antoniu Chifor a prezentat, mai apoi, câteva activități din cadrul planului pastoral pentru formarea preoților și a familiilor lor:

- **20-21 octombrie 2021:** curs de formare pentru preoții debutanți;

- **decembrie 2021:** exerciții spirituale pentru preoți;

- **8-10 martie 2022:** curs de formare pentru preoți. Tema: Sinodalitatea Bisericii.

- **14-16 martie 2022:** curs de formare pentru familii (Don Renzo Bonetti).

Tot în cadrul acestei întâlniri s-au stabilit întâlniri lunare a familiilor preoților din Protopopiatele Holod și Beiuș.

Pr. Paul Popa a prezentat planul calendaristic al principalelor evenimente din Eparhia de Oradea, anunțând totodată deschiderea *Anului Pastoral* în data de 16 octombrie 2021, la Oradea.

În final, Pr. Mihai Tegzeș prezentând câteva din cărțile Părintelui Renzo Bonetti, a propus cateheza familiilor pornind de la cartea *Căsătoria* a lui Renzo Bonetti, având ca suport catehetic și alte cărți ale aceluiași autor.

Biroul de Presă



Pr. Cristian SABĂU

O operă și o viață în stare să inspire și să motiveze: PSS Ioan Suci, Pier Giorgio Frassati - cuceritorul de culmi

În anul 1936, preotul greco-catolic Ioan Suci, ce după patru ani urma să devină episcop, a scris o carte despre italianul Pier Giorgio Frassati. Volumul avea să cunoască un asemenea succes încât în 1943 s-a impus tipărirea unei a doua ediții. După alți 60 de ani, în 2002, la Editura "Viața Creștină" din Cluj-Napoca, a apărut a treia ediție (126 pag.) ce ne este încă accesibilă și pe care o voi folosi pentru citatele din articolul de față. Întrucât avea o aplecare deosebită pentru formarea tinerilor, preotul român ajuns mai apoi episcop martir și fericit l-a ales pe Pier Giorgio pentru a fi eroul unei cărți ce se adresează îndeosebi celor aflați la vârsta formării.

Pier Giorgio Frassati a trăit la începutul sec. al XX-lea, între 1901-1925. A murit la numai 24 de ani. Era un tânăr aspectuos, inteligent și capabil. Provenea dintr-o familie înstărită, ce ar fi putut să îi asigure un trai confortabil și liniștit, însă el a preferat să creadă în valorile Evangheliei și să-și dea constant și cu dărnicie banii pentru îmbunătățirea stării celor săraci. Multe din faptele sale erau necunoscute propriei familii care, doar la moartea lui, a asistat cu uimire la lacrimile și venerația pe care convoaie de mii de persoane, aparținând feluritor clase sociale, le-au vărsat la catafalcul lui.

Papa Ioan Paul al II-lea, care a afirmat că în Polonia comunistă, exemplul lui Pier Giorgio l-a ajutat foarte mult, l-a proclamat fericit (l-a beatificat) ridicându-l la cinstea altarelor în 20 mai 1990. În 2008, la cea de-a 23-a Întâlnire Mondială a tineretului de la Sidney (Australia), Papa Benedict al XVI-lea a dorit să fie prezent și trupul fericitului Frassati, iar în 2016, Papa Francisc a dispus ca același corp să fie dus la Cracovia, la Întâlnirea tinerilor din toată lumea. Admirația și entuziasmul junilor a fost atât de mare încât la Vatican au ajuns zeci de mii de scriori care cereau proclamarea ca sfânt a lui Pier Giorgio Frassati. Deja din 1936, Episcopul Ioan Suci a dorit ca această viață pilduitoare și exemplară să fie cunoscută și tinerilor români. Pe când a scris despre existența acestuia, eroul cărții nu fusese încă proclamat „fericit” și recunoscut de Biserică. În schimb, astăzi, că au fost amândoi ridicați la cinstea altarelor, realizăm două lucruri: 1) intuiția profetică a episcopului român asupra puterii exemplului acestui tânăr italian; 2) bucuria acestor doi oameni ce au trăit sfințenia -autorul și eroul cărții- când, la sfârșitul vieții, s-au întâlnit în Paradis.

Subtitlul „Cuceritorul de culmi” pe care autorul l-a ales este grăitor și ambivalent: Pier Giorgio iubea sportul și alpinismul, dar, îndeosebi, a escaladat fără șovăire culmile virtuților creștine.

Deși a trăit abia 24 de ani, Pier Giorgio Frassati a avut o personalitate foarte complexă. Cu toate acestea, cu măiestrie și cuvinte convingătoare, PSS Ioan Suci trasează un portret al lui în cele 14 capitole ale cărții. E ușor să ne imaginăm că și atunci când a scris *Eroism și Tinerețe*,

PSS Ioan Suci îl avea în minte pe Frassati. Așa cum mărturisește autorul, a scris cartea retras undeva la munte: „Ca să-l poți înțelege bine pe Pier Giorgio Frassati îți trebuie atmosfera hurubei săracului, clima duhului dumnezeiesc din naia bisericii și viața oțelită din vârf de munți” (p. 124).

Având în vedere complexitatea lui Pier Giorgio Frassati, sintetizez și prezint câteva dintre afirmațiile autorului în funcție de modul în care l-a definit pe tânărul italian avocatul Garino, unul din personajele filmului „Dacă nu aş avea dragoste” realizat în 1990 despre viața tânărului fericit, în regia lui Leandro Castellani.

- „**Un mistic**” «Zilnic era observat -scrie PSS Ioan Suci- la Masa sfântă. Cât foc, câtă modestie, câtă seriozitate în pietatea lui! „Să vorbesc despre Pier Giorgio stând în fața altarului mi-e imposibil”, a declarat unul din cunoscuți. Simțea o bucurie adâncă servind preotului Sfânta Liturghie. „Era simplu, totuși vocea sa în momentele acelea te îndemna la reflecție; simțai că el cugetă la ceea ce spune. Glasul său invita să mă concentrez asupra acelor formule de rugăciune”» (p. 28).

A lucrat în permanență cu propriul sine, căutând perfecțiunea creștină: «Își privea sufletul, el care era mare, și-i părea plin de umbre și imperfecțiuni. Voia să primească totul: „Mă războiesc să suprim întregul meu trecut, cu toate marasmele lui, ca să mă ridic spre o viață mai bună”. „Se credea cel mai nevrednic, el singurul vrednic, atâta umilință locuia în el”» (p. 104). „Pier Giorgio Frassati ne arată [...] că sfințenia creștină poate fi întrupată la orice profesiune, la orice vârstă, în mijlocul invențiilor minții, în mijlocul extravaganțelor tinereții, în pofida tuturor ispitelor, sub povara celor mai primejdioase daruri: a bogăției, a tinereții și a frumuseții, pe care le poseda ca nimeni altul” (p. 14-15).

- „**Un băiat vesel și lipsit de griji**”: „Trăind în Dumnezeu, hrânindu-se zilnic cu El, Pier Giorgio Frassati era târât fără nici o opintire în torentul bucuriei. Bucuria lui scânteia întotdeauna, cu vreme și fără de vreme” (p. 35). Spunea el: „Nu, nu trebuie să fim triști. Uneori îndurerăm, însă niciodată triști”. (p. 67)

- **Capul farselor și al drumețiilor**: Frassati era mereu plin de umor fiind sufletul grupului pe care îl contamina cu bucuria sa contagioasă și cu râsul lui răsunător. «Să primești totul din mâna Creatorului cu aceeași dragoste și bucurie cu care ți se dă; să le folosești ca să urci mai mult spre El. Iată secretul acelei bucurii, care susține virtutea, sfințește viața și alungă orice ocazie de rău, pentru că adâncește sufletul în siguranța și pacea nebănuită a lui Cristos. Pier Giorgio Frassati e chipul viu al realei vieți creștine, sfântă până și în „nimicurile” ei atât de prețuite de noi, sfântă până-n bucuria mare și zgomotoasă, în care și-a cuprins viața ca într-o arcă poleită de Spiritul lui Dumnezeu» (p. 39).

(continuare în pag. 11)

Întrunirea protopopială a Reuniunii Mariane – Beiuș

Întrunirea Protopopială a Reuniunii Mariane în Biserica „Sfinții Trei Ierarhi” din Beiuș a avut loc joi, 7 octombrie, a.c. Au participat membri din parohiile Beiuș, Ștei, Ioaniș, Petrani și Pocola alături de preoții lor parohi, spirituali ai reuniunilor parohiale.

Ziua a început cu salutul transmis de D-na Otilia Bălaș – președinta Reuniunii Mariane și Pr. Traian Dobrată – părintele spiritual al Reuniunii.

A urmat meditația susținută de părintele protopop Zima Zorel, având ca temă „Maria, Regina Rozarului”; care, mai apoi, a mulțumit membrilor pentru slujirea oferită prin rugăciune și diverse activități caritative și culturale și pentru faptul că sunt prezente valoroase în viața comunității având un aport pastoral prețios în comunitatea locală. Îndemnul principal a fost acela ca parohii să colaboreze strâns cu RM, iar acolo unde nu există să se străduiască să o înființeze.

A fost prezentat raportul de activitate de către

președinta Reuniunii Mariane, D-na Sabo Aneta, din Beiuș și D-na Sabău Lucica din Ștei. dintre activitățile viitoare propuse au fost: diverse acte de caritate – colecte de alimente și diverse donații către centre sociale, respectiv familii cu nevoi din propriile comunități, comuniune în rugăciune, precum și colaborarea la înfrumusețarea bisericilor.

O atenție specială a fost acordată publicației „Buletinul Marianist”, nr. 2, editat de Prof. Dărăbăneanu Ioan și Prof. Zima Carmen: numărul cuprinde biografia „bucătarului episcopilor” – Aurel, rețete alese ale acestuia și alte relatări ale unor activități de interes marian.

Întrunirea s-a încheiat cu recitarea Rozarului, meditațiile fiind susținute de Pr. Ilea Valentin, părintele paroh din Ioaniș.

Totul s-a încheiat cu o agapă în sala oratoriului „Colț de Rai”.

Biroul de Presă

(urmare din pag. 10)

- **Un Samarinean milostiv:** „Avea simțul răspunderii sociale. Viața noastră, și a celor mai mici chiar, nu trebuie să fie egoism brutal sau pedant, nici să fie desfășurarea de poftă și dorințe în favoarea noastră. Viața implică o mare grijă, o mare responsabilitate, pentru că e un depozit sacru și e un depozit comun, ce pretinde îndatorire comună. Soarta mea este atât de împreună cu a altora, că nu mă pot mântui singur. Nu există mântuiri solitare. Suntem legați de o mulțime de suflete, necunoscute de cele mai multe ori, pe care trebuie să le ridicăm. Un bine pe care l-am putea face și nu l-am făcut, un rău pe care l-am putut evita și nu l-am evitat, un îndemn pe care l-am omis, toate stau înaintea responsabilității noastre, toate ne vor înfrunta odată” (p. 100).

- **Prietenul celor săraci și oprimați.** Un umanitar și un filantrop: „Cu povara întregului suflet, se apleca înspre dragostea creștină, în care îl cuprindea pe Dumnezeu și cele mai smerite fapte ale Lui. Cum știa simți durerea altuia! Cuvântul orfan îi umplea ochii negri de lacrimi, ca niște steluțe ieșite din cerul milei” (p. 17). „Căuta, după mijloacele sale, să ușureze mizeria celor năpăstuiți” (p. 59). „Asemenea tânărului din Evanghelie care îi făcu lui Isus jertfa câtorva peștișori și pâini ce, înmulțite, au săturat un popor întreg, așa Pier Giorgio Frassati, prin ofranda tinereții, averii și a vieții, făcută lui Cristos, continuă dincolo de mormânt să împrăștiie daruri în inima mulțimilor” (p. 123). „Valoarea noastră e gradul de bunătate. El nu a pierdut niciodată din vedere aceasta” (p. 52).

- **Un sportiv.** Alpinistul cu schiurile-n picioare. Escaladatorul cu mușchi de oțel: «L-a iubit pe Dumnezeu în sport, în râsul cast, în alergările cu mașina, în urcarea munților, în prietenii tinerești, în afecțiunile inimii. El a zis vieții un adânc și vesel „da”. A trăit cum a gândit, dar a gândit ca Dumnezeu. El nu și-a zidit casă în nimicurile lumii, și nu a făcut popas în mohorâtele încrețituri ale inimii omenesci. Vedea totul transfigurat, pentru că totul

zărea înecat în marea lumină a Prezenței lui Dumnezeu, pe care-L iubea. L-a iubit cu întreaga structură athletică, pe care a știut să o domine. L-a iubit cu mușchii. L-a iubit în toate creaturile, și a iubit Fața Lui, cu înviorări delicate și profunde, în cei săraci și mizerabili, în obidiții „dreptății” noastre» (p. 14-15).

- **Un anti-fascist cu înclinări populare:** „Pentru el, politica a fost activitatea socială a virtuților creștine, realizarea într-un cadru imens a statului harului sfinților. [...] A desăvârșit prin iubire ceea ce nădăjduia să obțină prin legislație. Iubirea e mai puternică decât creațiile omenesci. Partidele trec cu politica lor, politica iubirii rămâne. Pier Giorgio a simțit-o cu atât mai mult cu cât a înțeles acțiunea e politică ca un corolar al imperativelor învățării lui Cristos” (p. 100).

Prezentarea vieții acestui tânăr exemplar nu este întâmplătoare; autorul se folosește de eroul său pentru a le vorbi cititorilor: „Cugetă, tinere care citești, câtă candoare îngerească trebuie ca sufletul să fie veșnic tabernacol” (p. 22). „Dacă știi să trăiești în funcție de credință, ai învins mediocritatea, ai depășit groaza de a realiza cuvântul lui Dumnezeu. Adapă-te, frate, ca Pier Giorgio la Izvoarele Vieții Mari, căci adăparea aceasta e trăirea credinței prin însușirea sfintelor Taine” (p. 33). „Tinere care ai citit aceste pagini, recunoaște că pe pământul întroienit cu păcate, sălășluiește ceva ce înfruntă mormântul și sfidează uitarea oamenilor [...]: credința în Cristos, ce învinge răul prin bunătate și se dovedește prin trăirea virtuților până la eroism. [...] Cucerește viața prin bucuria credinței. Lovește pieptiș, cu îndărătnicie, monstrul păcatului. Zidește-ți viața în arhitectura iubirii fără prihană. ...Și învață că viața de pe pământ care nu se încheie în deznodământul eroismului normal cotidian, nu plătește cât țărâna ce o aruncă mâini tremurânde pe viitorul tău sicriu. Să nu fii mediocru, tinere!” (p. 124).

Întâlnire formativă cu preoții și soțiile acestora din Protopopiatele Marghita, Carei, Ier, Tășnad și Supur

Sâmbătă, 9 octombrie 2021, a avut loc, la Marghita, Întâlnirea formativă cu preoții și soțiile lor din Protopopiatele Marghita, Carei, Ier, Tășnad și Supur, întâlnire la care au participat Preasfinția Sa Virgil Bercea – episcopul greco-catolic de Oradea, Pr. Mihai Vătămănelu – vicarul general al eparhiei, pr. Antoniu Chifor, vicar cu preoții, Pr. Mihai Tegzeș – responsabil cu pastorația familiilor în Eparhia de Oradea și D-na Ramona Dragoș – responsabilă în cadrul Biroul Pastoral. A fost o întâlnire de formare a preoților și preoteseilor și de prezentare a Planului Pastoral din Eparhia de Oradea pe anul 2021-2022.

După rugăciunea și salutul de început, PSS Virgil le-a dresat celor prezenți un cuvânt de îndrumare spirituală și încurajare pentru activitățile ce urmează, precum și pentru întregul an pastoral 2021-2022.

Pr. Mihai Vătămănelu a prezentat, după aceea, o reflecție din cursul de formare a Pr. Renzo Bonetti – Sacramentul Preoției și Sacramentul Căsătoriei. Curs de formare pentru preoții și soțiile lor. De specificat, că acest curs este primul curs tipărit de acest gen din țara noastră. Printre altele, părintele a subliniat: *Căsătoria trebuie să conducă la plinătatea exercitării preoției, pentru că nu există contradicție între căsătorie și preoție. Preoția trebuie să conducă la plinătatea căsătoriei. Dacă căsătoria voastră nu merge bine, nici preoția voastră nu merge bine, exercitați mai puțin bine preoția voastră! Multe cupluri creștine sunt convinse că se maturizează fără să aibă un raport cu Isus... Poate că și vreunul dintre cuplurile de preoți pretinde să se maturizeze fără ca să aibă un raport cu Isus. Trebuie să arătați Bisericii din întreaga lume frumusețea*

preotului căsătorit. Aceasta este provocarea!

Planul de formare și datele cursurilor de formare pentru preoți și preotese au fost prezentate de către Pr. Antoniu Chifor, vicarul cu preoții din eparhia noastră.

Întâlnirea a continuat cu intervenția D-nei Ramona Dragoș, care a prezentat broșura **Anul Pastoral**, elaborată de Consiliul Pastoral al episcopiei, și care conține agenda cu toate evenimentele importante din anul pastoral 2021-2022.

Pr. Mihai Tegzeș a adus la cunoștința celor prezenți ultimele cărți apărute pe domeniul familiei și al căsătoriei, printre care a enumerat: „Căsătoria – un sacrament pentru misiune”, „Taina Căsătoriei – adevărata identitate a soților”, „Familia Amoris Laetitia – curs pentru logodnici”, „În familie credința face diferența”, „Iertarea în cuplu”, toate scrise de Pr. Renzo Bonetti și apărute prin îngrijirea Departamentului pentru pastorația familiilor și a adulților din Eparhia de Oradea. Recomandarea a fost ca preoții parohi să prezinte credincioșilor câte o cateheză pe lună din cartea „Căsătoria – un sacrament pentru misiune”. A avut loc apoi prezentarea programului formativ pentru familii și a exercițiilor spirituale care se vor ține în două serii: una în Postul Crăciunului și cealaltă în Postul Paștelui.

Spre finalul întâlnirii, Preasfinția Sa Virgil Bercea a dat cuvântul soțiilor prezente, cu rugămintea de a împărtăși din experiența și activitatea lor, bucurii și dificultăți. A fost un adevărat moment de bogăție spirituală și comuniune în credință pentru toți cei prezenți.

Totul s-a încheiat cu o agapă pregătită de Protopopiatul de Marghita, gazda întâlnirii, prin contribuția vicariatului pentru Cler al Episcopiei.

Biroul de Presă



Facultatea de Teologie Greco-Catolică - inaugurarea Anului Academic la Oradea -



Luni, 27 septembrie 2021, a avut loc deschiderea noului an academic la Departamentul Oradea al Facultății de Teologie Greco-Catolică din cadrul Universității Babeș-Bolyai Cluj Napoca, în conformitate cu toate măsurile de prevenție impuse de Guvernul României și de Ministerul Sănătății, în contextul pandemiei de SARS-CoV-2.

Evenimentul, la care au participat preoți, profesori, formatori, seminariști și studenți, a avut loc în aer liber și a debutat cu Slujba de *Te Deum*, celebrată de către Preasfinția Sa Virgil Bercea, Episcopul Greco-Catolic de Oradea, alături de Părintele Anton Cioba, rectorul Seminarului Greco-Catolic orădean, rugăciunile fiind acompaniate de vocile seminariștilor orădeni, aflați sub coordonarea Maestrului Radu Mureșan.

Preasfinția Sa Virgil a transmis un cuvânt de învățătură, destinat tuturor celor prezenți, urându-le

succes în acest nou an academic, haruri și binecuvântări de la Domnul. În final, păstorul eparhiei noastre ne-a încredințat Maicii Sfinte și ne-a asigurat de rugăciunile sale.

În continuare, a luat cuvântul directorul Departamentului Facultății, Lect. Dr. Ionuț Popescu, care a transmis un mesaj de încurajare, menționând faptul că pandemia ne-a învățat să înțelegem importanța cursurilor transmise online și în special a cursurilor care se vor desfășura în format fizic. În Departamentul nostru, cursurile vor fi în mare parte în format fizic cu transmitere online simultan, fiind foarte puține cursuri care vor fi transmise doar *online*. Spre final, dl. director a amintit și despre faptul că profesorul este cel care, prin pregătirea de care dispune, are rolul important de a transmite mai departe cele învățate, sintetizând esențialul pentru o mai bună pricepere. În încheiere a mulțumit profesorilor, personalului auxiliar și studenților pentru toată prestația depusă până acum, urând tuturor să facă la fel și în cele ce urmează.

Cu ocazia începerii acestui an universitar, urăm studenților, seminariștilor, profesorilor, formatorilor, cât și tuturor aceluia care au un rol în cadrul Facultății de Teologie Greco-Catolică din Oradea, succes, curaj și deschidere, un parcurs binecuvântat pe drumul formării intelectuale și spirituale în lumina harului lui Dumnezeu, însoțiți fiind mereu de Spiritul Sfânt!



Andrei ALEXA
Anul III
www.seminaroradea.ro

Hirotonire de diaconi

Luni, în săptămâna a XX-a după Rusalii, 4 octombrie 2021, în cadrul Sfintei Liturghii Arhieresti din Biserica Seminarului din Oradea, au fost hirotoniți doi diaconi, Iulian Antoniu Suciș și Adrian Constantin Ardelean, prin punerea mâinilor Preasfinției Sale Virgil Bercea, Episcopul Greco-Catolic de Oradea.

La Sfânta Liturghie, alături de Preasfinția Sa Virgil, au concelebrat Pr. Rector Anton Cioba, Pr. Anton Rus, Pr. Florin Bode, Pr. Mircea Ardelean, Pr. Diacon Grațian Guiaș, la care s-au alăturat ceilalți doi proaspăt hirotoniți diaconi.

Iulian Antoniu Suciș s-a născut la data de 22 aprilie 1993 în orașul Șimleu Silvaniei din județul Sălaj. În perioada 2012-2016 a început studiile în cadrul Facultății de Teologie Greco-Catolică, specializarea Teologie Pastorală, din cadrul Universității „Babeș-Bolyai” Cluj Napoca, Departamentul Oradea, făcând parte, totodată, din comunitatea Seminarului Greco-Catolic „Sfinții Trei Ierarhi, Vasile, Grigore și Ioan” din Oradea. După finalizarea studiilor, la nivel licență, a fost admis la Universitatea Pontificală Gregoriană din Roma, unde a urmat cursuri de licență în Teologie Biblică, pe care le-a finalizat în anul 2020. Este căsătorit din anul 2021 și, din același an, ocupă funcția de Administrator al Seminarului Teologic Greco-Catolic.

Adrian Constantin Ardelean s-a născut la data de 17 februarie 1982 în orașul Șimleu Silvaniei. În perioada 2000-2003 a urmat studii în Teologie Pastorală la Facultatea Greco-Catolică din Oradea, făcând parte din comunitatea Seminarului orădean. În anul 2003,



a fost admis la studii în Statele Unite ale Americii, în urma unui program studentesc. Se întoarce în România în anul 2008, când se va înscrie la Facultatea de Drept și Administrație Publică din București. Este căsătorit din anul 2013. În 2016, își reia studiile la Facultatea de Teologie din Oradea. Din anul 2018, începe studiile în Teologie Biblică, la Cluj, făcând parte din comunitatea Seminarului „Ioan Evanghelistul” din Cluj Napoca. În anul 2020 și-a finalizat oficial studiile în teologie.

Le dorim celor doi diaconi mult har și dar dumnezeiesc și mult spor în slujirea lor. Dumnezeu să-i întărească și să le dea multă curăție și har. Cuvintele Domnului se perpetuează peste veacuri, iar El devine viu în cei care, cu disponibilitate și neînfricare, duc mai departe comoara Evangheliei Sale.

Andrei ALEXA
www.seminaroradea.ro

Întrunirea protopopială a copiilor și tinerilor din Protopopiatul Beiuș

Întrunirea ce a avut loc sâmbătă, 9 octombrie a.c., continuă un obicei local mai vechi, *Balul Toamnei* – cu prima ediție din 2015, care se desfășura la finele lunii octombrie, contrapunând Halloweenului un bal creștin cu personaje pozitive și de mulțumire lui Dumnezeu pentru toate darurile sale ca roade ale pământului.

Au participat copii din parohiile Ioaniș cu Pr. Paroh Ilea Valentin, Șuncuș – cu Pr. Paroh Man Adrian și D-na Profesoară de religie Florina Luscan și din Beiuș – Pr. Paroh Zima Zorel și D-na Profesoară de religie



Zima Carmen. Invitați speciali au fost copii din corul Enjoy Music alături de dirijorul lor, Ovidiu Lazăr.

Întrunirea a debutat cu celebrarea Sfintei Liturghii concelebrate de preoții Popa Paul, responsabil al Biroului Pastoral, alături de protopopul și parohul de Beiuș, Zima Zorel, parohul de Ioaniș, Ilea Valentin și parohul de Drăgoteni, Taichiș Marius. Cuvântul de învățătură și îndemn a fost adresat de părintele Popa Paul.

După Sfânta Liturghie, tinerii gazdă, au prezentat colțul tematic frumos amenajat în biserica parohială, unde au expus multitudinea și bogăția roadelor pământului, primite prin providența divină. Copiii din celelalte parohii au adus și ei câte un coș de roade și au adresat laudă și mulțumire lui Dumnezeu.

A urmat un moment spiritual-artistic susținut de corul *Enjoy Music* și de soliștii din grup: Paula Popa și Felappi Cristina, respectiv de Zima Miriam de la Oratoriul *Colț de Rai* din Beiuș.

După o agapă bine meritată, a urmat un program de joc și cunoaștere, animat de tinerii oratoriului *Colț de Rai*, nouă ocazie de implementare a experienței dobândite în cadrul Universității de Vară.

Biroul de Presă

Sărbătoare în Parohia "Sfântul Anton" din Ioșia-Oradea

Din darul lui Dumnezeu, prin grija Maicii Sfinte și prin încrederea, binecuvântarea și susținerea Preasfințitului nostru Episcop Virgil Bercea, iată-ne ajunși în această zi minunată de duminică 3 octombrie 2021, zi devenită istorică pentru comunitatea din cartierul Ioșia sud din Oradea.

În această zi însoțită de toamnă a avut loc ceremonia de binecuvântare și de stropire cu apă sfințită a Capelei Greco-Catolice cu hramul Sfântul Anton în fața unui mare număr de credincioși la celebrarea Sfinței Liturghii; evenimente marcate și de prezența Preacucernicului Părinte Vicar General, Mihai Vătmănelu OFMConv., a Preacucernicului Părinte Vicar cu preoții Antoniu Titus Chifor și a Preacucernicului Părinte Vicar Judecătoresc Iacob Răzvan Vasile.

Binecuvântarea acestei Capele este încununarea și concretizarea unei dorințe mai vechi a comunității noastre, dorință comunicată mie în multe rânduri și în multe feluri încă din primii mei ani ca paroh al acestei comunități.

Istoricul parohiei Ioșia începe în anul 1933 mai precis pe 15 ianuarie când cronicile din acea vreme vesteau o bucurie mare pentru toți credincioșii din Ioșia: Sfințirea capelei „Sfintei Inimi”. Patru ani mai târziu au început demersurile construirii unei biserici de piatră în Colonia Ioșia de către harnicul părinte Iosif Celante, franciscan român unit însărcinat cu administrarea parohiei nou înființate. Lucrările vor fi întrerupte datorită evenimentelor pricinuite de cel de al II-lea război mondial, biserica finalizându-se în 1961 când este dată în folosința Bisericii Ortodoxe Române cu hramul Sf.

Apostoli Petru și Pavel de pe str. Nicolae Bolcaș nr.30.

După anul 1990, când Biserica Greco-Catolică reușește să iasă la lumină din catacombe, un grup de credincioși din Ioșia, cu inițiativă reînființează Parohia care până de curând și-a desfășurat activitatea pe str. Lipovei nr.11, într-o casă pusă la dispoziție din bunăvoința familiei Ardelean timp de 25 ani.

Astăzi, după multe demersuri și obstacole, Parohia "Sfântul Anton" deține un teren pentru construcția noii Biserici de piatră și Autorizația de construcție.

Capela "Sfântul Anton" a fost ridicată pe acest teren din Piața Bobâlniei nr. 10 cu ajutorul Episcopiei Greco-Catolice. Totodată doresc să scot în evidență jertfa acelor familii care au contribuit la înzestrarea capelei, punând umărul, ba chiar și inima la împodobirea acesteia.

Pe această cale doresc să mulțumesc Bunului Dumnezeu, Preasfințitului Virgil și tuturor credincioșilor din cartier și nu numai, atât celor greco-catolici cât și celor ortodocși care ne-au fost alături în aceste momente.

Parohia "Sfântul Anton" este un izvor de pace și frățietate adevărată între credincioși; iar patronul parohiei, Sfântul Anton făcătorul de minuni și sfântul lumii întregi, să mijlocească tuturor credincioșilor rugăciuni-le în fața Tronului lui Dumnezeu.

„Dacă-ți trebuie-ajutor;/ Să te rogi încrezător;/ Alegându-l de patron/ Pe slăvitul sfânt Anton!”

Pr. Andrei BORZAȘI



Începutul Anului Pastoral și deschiderea Parcursului Sinodal în Eparhia de Oradea

În Catedrala "Sfântul Nicolae" din Oradea a avut loc, sâmbătă, 16 octombrie 2021, Sfânta Liturghie de început a Anului Pastoral 2021-2022, precum și Deschiderea oficială a Fazei Eparhiale a Parcursului Sinodal, un parcurs sinodal de trei ani dedicat sinodalității Bisericii, inaugurat de către Papa Francisc duminică trecută în bazilica Sfântul Petru din Roma.

Liturghia a fost celebrată de către Preasfințitul Virgil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea, în prezența unui număr restrâns de preoți, seminariști și credincioși laici, cauzat de restricțiile din această perioadă de pandemie.

În cuvântul de învățătură, Preasfințitul Virgil, vorbind despre evanghelia zilei, a spus: *Îl întâlnim pe Isus, adesea, prin piețe, pe străzile Țării Sfinte, prin orașe și sate, cutreierând să întâlnească oameni. Noi astăzi, în catedrala din Oradea, chiar dacă într-un număr mai restrâns din cauza acestei pandemii, deschidem Anul Pastoral 2021-2022 în mod oficial. Moto-ul acestui an este: „Iar Maria ridicându-se, a plecat în grabă!” (Lc. 1, 39). Dacă pe Isus îl găsim pe străzile orașelor și satelor sau prin piețe, și Maria, la rândul ei, după Bunavestire, se ridică și se pune în mișcare; merge către vara sa, Elisabeta. Toate aceste momente din viața lui Isus și a Mariei nu înseamnă nimic altceva decât întâlniri și interacțiuni cu persoane de diferite categorii și în diverse locuri. Este foarte importantă întâlnirea; este foarte important să nu rămânem izolați. Noi suntem chemați de Domnul să întâlnim mereu pe cineva. Este El care a venit mai întâi să ne întâlnească și la rândul nostru, ascultând și întâlnind Cuvântul, trebuie să-l ducem celorlalți.*

În același timp, și în acest context al Anului Pastoral, noi deschidem azi la Oradea și Parcursul Sinodal pe care Sfântul Părinte l-a vrut pentru ca Biserica să se deschidă tot mai mult, iar sinodul să nu rămână doar o problemă a episcopilor; ci să îi includă și pe preoți, pe persoanele consacrate și pe toți credincioșii. Această este Biserica – Trupul Mistic al lui Cristos. Iar dacă suntem, cu adevărat, trupul mistic al lui Isus, înseamnă că Dumnezeu merge împreună cu noi în istorie. Înseamnă că noi împreună cu Domnul construim istoria. Cum mulți alții au făcut-o înaintea noastră, astăzi noi suntem cei care creăm istoria. Și în acest context al construirii istoriei, Sfântul Părinte a dorit acest sinod care se dorește a fi comuniune, participare și misiune.

Comuniunea Sfintei Treimi este exemplul nostru de comuniune implicit în familie. Trăind după modelul Sfintei Treimi și al familiei din Nazaret, familia rămâne nucleul de bază al societății și al Bisericii. Sfântul Părinte a scris, în urmă cu cinci ani, o enciclică „Amoris Laetitia” care vorbește despre familie, iar noi în acest



an dorim să aprofundăm această valoare a familiei, pe care o trăim fiecare dintre noi. Fiecare provenim dintr-o familie, fiecare dintre noi știm ce înseamnă familia și știm spre ce a tins și tinde familia noastră: spre comuniune.

Participarea nu înseamnă nimic altceva decât dialog și interacțiune. Știm, cu adevărat, să-l ascultăm pe cel de lângă noi? Știm să ne afirmăm părerea fără a-l ofensa pe celălalt și fără a-l jigni? Numai astfel participarea se transformă în interacțiunea care duce spre comuniune. Suntem chemați să purtăm Cuvântul care ne deschide către lume. Cuvântul care a locuit între noi, ne cheamă să-l ducem mai departe.

În cadrul sinodului, o altă componentă fundamentală și care există în viața fiecărei familii, a Bisericii și a întregii societăți este **discernământul**. Este imposibil să trăim fără discernământ. Ca și creștini, să cernem prin sita înțelepciunii valorile și non-valorile. Pe unele să le promovăm și pe celelalte să le lăsăm la o parte. Acesta este, spune Sfântul Părinte, stilul lui Dumnezeu: să meargă împreună cu noi. Să mergem și noi împreună cu Domnul.

În final, PSS Virgil a mulțumit tuturor preoților, tinerilor și credincioșilor veniți din cele zece protopopiate ale eparhiei: Oradea, Șimleu, Marghita, Zalău, Beiuș, Carei, Tășnad, Holod, Ier și Supur, pentru disponibilitatea de a fi împreună în această zi în care Eparhia de Oradea celebrează cele două începuturi.

La finalul liturghiei, cei prezenți au fost încântați de trei voci minunate ale eparhiei noastre: Cristina Fellappi cu piesa *De ce?*, Miriam Zima cu piesa *Voi chema numele tău!* și Ovidiu Lazăr cu *Ridica-voi ochii mei la ceruri*.

Îi mulțumim Bunului Dumnezeu pentru acest timp de har și îl rugăm să ne susțină și să ne inspire astfel încât să reușim să ducem și altora Vestea cea bună a Evangheliei.

Peste 1.000 de copii s-au rugat Rozarul în Oradea

Rugăciunea rămâne cea mai puternică armă care este la îndemâna omului, chiar dacă lumea de azi investește tot mai mult în armele nucleare și nu numai, cu dorința de a cuceri și de a poseda cât mai mult. Cea mai puternică "armă" a fost în mâna copiilor în cursul zilei de 18 octombrie 2021.

Dacă un milion de copii s-ar ruga Rozarul, lumea s-ar schimba, spunea Sfântul Padre Pio (1887-1958), iar această frază stă la baza inițiativei de rugăciune, devenită deja mondială, care se desfășoară în fiecare an în data de 18 octombrie, sub numele de Un Milion de copii se roagă Rozarul. Începută în anul 2005 în Caracas, Venezuela, această campanie de rugăciune a început să se lărgască începând cu anul 2008, la inițiativa Fundației de drept Pontifical "Kirche in Not" (Ajutor Bisericii care suferă). A început să fie organizată la nivel mondial în urmă cu trei ani, iar anul acesta au participat la inițiativă copii din peste 140 de țări de pe toate continentale.

În România, Biserica Catolică de ambele rituri, de ani buni a preluat frumoasa inițiativă, organizând momente de rugăciune în cadrul parohiilor, a școlilor dar și în familie, unindu-se astfel cu toți copiii care se roagă în această zi Rozarul pentru pacea în lume.

În Eparhia Greco-Catolică de Oradea evenimentul din anul acesta a fost propus de către Opera Pontificală Copilăria Misionară, una din cele patru Opere Misionare Pontificale, prin Oficiul Eparhiei de Oradea, care i-a invitat pe toți credincioșii din Eparhia de Oradea la rugăciune, prin cuvintele Papei Francisc, rostite la Angelus în 11 octombrie 2020: *Îi încurajez pe toți credincioșii să participe la Rugăciunea Rozarului care îi implică pe toți copiii din lumea întreagă*. Nu este prima dată când s-a organizat la Oradea maratonul de rugăciune cu copiii dar este prima dată când au participat în număr atât de mare. Au fost înscrși pe platforma oficială a fundației KIN, dedicată acestei acțiuni de rugăciune, peste 1.000 de copii din Oradea, dar la rugăciune au participat și grupuri care nu au reușit să se înscrie.

Un grup de copii din clasele *Step by Step* de la Liceul Greco-Catolic Iuliu Maniu, însoțiți de învățătoarele lor și de preoții spirituali ai liceului, s-au adunat în Catedrala "Sfântul Nicolae", pentru a aduce laude Reginei Cerului și a Pământului – Preacurata Fecioară Maria. Rozarul de bucurie propus anul acesta a îmbinat în meditațiile fiecărei decade, intențiile de rugăciune propuse de Operele Misionare Pontificale. Astfel că pe lângă pacea în lume și în familiile noastre s-a cerut de la Bunul Dumnezeu, prin mijlocirea Fecioarei Maria, Regina Păcii, sprijin, mângâiere și ocrotire pentru toți misionarii și misiunile Bisericii de pe întregul Pământ dar și pentru toate persoanele care au suferit și suferă din cauza Pandemiei de Coronavirus. Trebuie amintit faptul că Luna Octombrie este dedicată

în mod special rugăciunii Rozarului și deopotrivă Misiunilor și Misionarilor de pe întregul pământ.

Grupului de copii s-a alăturat și PSS Virgil Bercea, care le-a mulțumit tuturor pentru frumosul moment spiritual, invitându-i să caute întotdeauna să fie prieteni cu toți copiii și oamenii de pe pământ, subliniind importanța de a fi în comuniune cu cel puțin un milion de copii care astăzi se roagă Rozarul. De asemenea, acestei rugăciuni s-au alăturat și toți credincioșii care au ascultat Radio Maria, întrucât Rozarul copiilor din Catedrală a fost transmis și pe calea undelor radio.

Rozarul a fost rostit și în Parohia Sfântul Gheorghe Olosig (Biserica Seminarului) din Oradea, unde alt grup de elevi ai liceului nostru, tot de la clasele *Step by Step*, s-au adunat la ora 12.00, umplând Biserica de rugăciune și cântece cu glasurile lor.

Copilașii celor patru clase de grădiniță nu au fost indiferenți la această invitație și s-au conectat și ei la rețeaua mondială de rugăciune, rostind Rozarul atât în clase cât și în curtea școlii, în fața Grotei Sfintei Fecioare de la Seminar.

Elevii Liceului "Don Orione" din Oradea, coordonați de pr. Gabriel Ciubotariu și de profesoarele și învățătoarele lor, s-au rugat pe parcursul zilei de 18 octombrie în clase, unindu-se astfel în rugăciune cu toți copiii din lume, tocmai din băncile în care stau la școală.

Glasuri blânde de rugăciune și laudă s-au îndreptat spre Cer și din Zalău, de la Capela Surorilor Sfintei Inimi a lui Isus, unde copii de la grădinița maicilor s-au rugat Rozarul. Cei care nu au putut fi prezenți fizic în capelă, s-au conectat online de acasă, făcând astfel comuniunea de rugăciune mai puternică. Pe lângă grupurile amintite au mai fost și alte grupuri, familii, copii și credincioși care s-au rugat Rozarul, răspunzând pozitiv invitației de a se pune în comuniune spirituală cu întregul pământ.

Dacă se va schimba lumea în urma rugăciunilor noastre nu știm. Ceea ce știm însă este faptul că în această zi, pământul a oferit Cerului momente de rugăciune. Cel care schimba inima omului este întotdeauna Dumnezeu iar noi ne-am rugat ca omul să se lase modelat de către Creator. Doar așa se va putea reface echilibrul în ceea ce privește rolul pe care fiecare îl are în Creație.

Aducem mulțumiri tuturor celor care au contribuit la organizarea maratonului de rugăciune la Oradea și amintim faptul că pe lângă rugăciune este nevoie și de fapte bune. Tasul care se adună la Sfintele Liturghii de duminică, 24 octombrie va fi direcționat spre Operele Misionare Pontificale, în vederea sprijinirii misiunilor Bisericii de pe întregul pământ. Dumnezeu vede! Dumnezeu primește! Dumnezeu răsplătește!

Pr. Anton CIOBA
Operele Misionare Pontificale
Eparhia de Oradea

De ziua vârstnicilor

Cuvintele mele sunt dedicate persoanelor vârstnice, deoarece în fiecare an în data de 1 OCTOMBRIE se sărbătorește, conform Rezoluției O.N.U. ZIUA INTERNAȚIONALĂ A PERSOANELOR VÂRSTNICE

Această zi este dedicată nouă pentru a scoate în evidență tenacitatea persoanelor vârstnice de a fi utili, de a fi darnici, folositori în comunitățile în care trăiesc.

Uneori suntem admirați pentru vioiciunea și neastâmpărul nostru, alteori suntem criticați că știm prea multe și ne amestecăm în treburile importante ale tinerilor și adulților.

Alteori suntem considerați “de moda veche” care nu înțelegem frământările generațiilor tinere. Este cunoscut conflictul dintre generații, aproape în fiecare familie sau în fiecare comunitate. Dar totdeauna vom fi invidiați pentru cea ce am făcut și încă ne străduim să facem și mai multe, în viața care ne este încă rezervată spre a admira lumea în care trăim.

Chiar dacă amprenta vârstei și-a spus cuvântul, și respectul vârstei, sau poate suntem gârboviți, mersul nostru și-a schimbat ritmul, mergem încet cu pasul apăsat, ducem cu MÂNDRIE POVARA ANILOR pe care i-am adunat.

Timpul este focul în care ardem, este singurul drum, cu un singur sens, care ne indică să mergem tot înainte, tot înainte spre noi meleaguri, să trăim și să ne implicăm în noi evenimente, să ne încărcăm cu noi bucurii și astfel focul timpului să erupă din noi, să arunce, dorința de a lăsa, o urma a existenței și a trecerii noastre prin această viață.

Se știe că ciclul generațiilor este în permanent mișcare, modificare, schimbare. Unii intră în scena vieții, alții se străduiesc să o parcurgă onorabil, alții o părăsesc mai devreme sau la adânci bătrânețe.

Toți suntem înscriși într-unul din acest ciclu al vieții... și toți sperăm să o mai parcurgem până la vârste înaintate ... matusalemice.

Scurgerea timpului, de la naștere spre maturizarea și îmbătrânire este starea normală a parcursului unei

vieți. Așa cum anotimpurile se succed, natura renaște primăvara, apoi se maturizează până la toamnă, ca să îmbătrânească și uneori să dispară sub vâlul alb al iernii, însemnând sfârșitul – începutului, tot așa este marcat și parcursul vieții noastre, spre vârsta a 3-a, a 4-a eventual, spre adânci bătrâneți, cu tendința de a urca, pas cu pas pe scara vieții pentru a atinge Cerurile înalte.

Perpetuarea anotimpurilor este asemenea unui ceas a căror arătătoare indică începutul zilei și sfârșitul zilei și începutul unei alte zile. Tot așa și sosirea iernii înseamnă că se apropie sfârșitul unui an și începutul unui nou an. Și uite așa, fiecare sfârșit de an calendaristic a adăugat câte un an în plus întâi copilăriei noastre, apoi adolescenței noastre, tinereții noastre și întregi noastre vieți.

Sunt experiențe în viața fiecărei persoane care a ajuns la vârsta senectuții, acestea pot fi transmise mai departe, cu ușurință, studiind comportamentul bătrânilor, conversând cu ei și ascultându-le poveștile, povești care sunt adevărate comori de înțelepciune.

Toate acestea și încă multe altele ne-au susținut viața, au dat un sens precis vieții noastre, au conturat datoriile și obligațiile pe care trebuia să le îndeplinim și mai ales să nu ne lăsăm doborâți de vicisitudinile care la tot pasul ne încercau puterile, conștiința și sufletul.

Pentru acesta:

Fericirea să ne cuprindă sufletele,

Optimismul să ne întrețină sănătatea,

Realizările și succesele copiilor și nepoților noștri să ne umple inima de bucurie.

Tot ce ne înconjoară să ne ofere amabilitate, respect, bunătate și mulțumire pentru vârsta la care am ajuns, pentru dăruirea de care am dat dovadă în rezolvarea problemelor familiei, pentru munca profesională pe care am prestat-o, în diferite domenii, devenind astfel pensionari, persoane vârstnice.

LA MULȚI ANI!

Miorița SĂTEANU



Foto: Ziua Vârstnicilor sărbătorită de Direcția de Asistență Socială Oradea și Asociația Caritas Eparhial Oradea, la Centrul Rezidențial "Casa Frențiu"

Parohia din Ip a fost vizitată de părintele vicar cu preoții

În duminica a XXI-a după Rusalii, Părintele Antoniu Chifor, vicarul eparhial cu preoții, a celebrat Sfânta Liturghie la Ip, în Județul Sălaj, alături de Pr. Vasile Oltean. Din anul 2012, comunitatea greco-catolică celebrează oficiile religioase într-o capelă amenajată în casa parohială.

Vechea biserică greco-catolică, care se află astăzi în cimitirul satului, a fost sfințită în anul 1776 de către Episcopii greco-catolici Grigore Maior și Ignatie Darabant. Inițial, biserica veche a avut două turnuri care s-au surpat, iar de atunci își păstrează forma actuală. Comunitatea ortodoxă a celebrat slujbele în această biserică până în anul 2000, când s-a mutat în biserica nou construită. De atunci, această capelă stă închisă, în ciuda numeroaselor revendicări din partea comunității greco-catolice.

În timpul invaziei horthyste și al prigoanei comuniste, stâlpul de rezistență a comunității a fost Sora Maria Rafaela din Congregația Maicii Domnului, care a păstrat vie flacăra credinței în Ip și împrejurimi.

Nu mai puțin de 157 de români, de la copii de nici doi ani la bătrâni de peste 80 de ani, au fost măcelăriți la Ip, în Sălaj, de armata horthystă, într-o tristă noapte de 13 spre 14 septembrie. Se întâmpla în anul 1940, la câteva zile după Dictatul de la Viena. În fiecare an, la data de 14 septembrie, la Ip, se ridică parastas pentru comemorarea acestor victime.

Comunitatea locală este încă marcată de acel fatidic eveniment din 1940, purtând rănilor îngrozitoarelor atrocități.

Părintele vicar le-a transmis credincioșilor salutul și binecuvântarea Preasfințitului Virgil și i-a în-



curajat să depășească dificultățile și temerile micilor comunități, după exemplul primilor creștini.

Corelând evanghelia duminicii, a pildei semănătorului, cu locul sfânt al satului Ip, Părintele Antoniu a afirmat: *Este o binecuvântare să mă aflu la Ip și să sărut, în mod simbolic, acest „antimis al neamului românesc”, un pământ inundat de sângele martirilor, în care sămânța cea bună poate să aducă rod. Pământul cel bun este de a ști să porți Crucea lui Cristos cu tărie, curaj și tenacitate.*

La final, părintele paroh a mulțumit și a transmis salutul comunității Preasfințitului Virgil și întregii Episcopii de Oradea, fiind recunoscător pentru comuniunea de rugăciune și pentru ajutorul oferit.

După Sfânta Liturghie, preoții, însoțiți de câțiva credincioși, au mers împreună pentru a se ruga la mormântul celor masacrați la Ip.

Biroul de Presă

Ședințe de lucru cu Comisiile de tineret din protopopiate

Din 20 septembrie 2021, au început, ședințele de lucru *online* cu Comisiile de tineret din protopopiate. Pe lângă tineri, au participat Părinții protopopi, Părinții responsabili cu pastorația tinerilor și a copiilor în protopopiate și membrii Biroului Pastoral. În prima parte a întâlnirii, reprezentanții protopopiatelor au fost informați în legătură cu activitățile propuse de către Biroul Pastoral pentru Anul Pastoral 2021 – 2022, care include cateheze, reculegeri spirituale, seri de rugăciune, participări la întrunirile naționale și internaționale, întâlniri eparhiale, întâlniri formative, activități caritabile, activități și întruniri ecumenice. Desigur, toate aceste activități vor ține cont de realitățile pandemiei.

Fiecare protopopiat a comunicat propriile propuneri, tinerii exprimându-și intenția de a se implica activ în optimizarea derulării activităților pastorale. A fost o mare bucurie faptul că protopopiatele au planificat deja activități interesante, care să-i atragă pe tineri aproape de Biserică, tineri care deja s-au implicat și au creat

grupuri pe rețelele de socializare unde țin legătura și află în timp util noutățile legate de programul pastoral.

Părintele Popa Paul, director al Biroului Pastoral, a subliniat importanța implicării tinerilor din Comisia de Tineret a Eparhiei de Oradea în demersurile care se fac în scopul optimizării desfășurării planului pastoral, exprimându-și bucuria față de faptul că începe să dea roade activitatea de la Oradea prin care s-a format Comisia de Tineret. Astfel, acești tineri vor contribui la promovarea rapidă și atractivă a activităților propuse celor de vârsta lor. Părintele a exprimat disponibilitatea Biroului Pastoral de a lucra în mod particular cu fiecare grup de tineri, astfel încât aceștia să promoveze eficient activitățile din Planul Pastoral prin toate mijloacele, ajutându-i astfel pe Părinții preoți îndrumători.

**Laura Ologu
Biroul Pastoral**

Colectă specială

„Să-ți deschizi mâna față de fratele tău, față de sărac și față de cel lipsit din țara ta.” (Deut.15:11)

+ **Virgil Bercea**
Episcop

Dragi credincioși,

Într-o vreme definită de egoism, indiferență, agitație, stres, haos, grabă și automatisme, un eveniment major a tulburat și mai mult apele care erau pe punctul de a se revărsa peste neputințele noastre, peste griji și temeri: Pandemia COVID 19, care amenință lucruri, locuri, persoane și propriile vieți în care “am uitat” să fim prezenți, să ne bucurăm, să ne regăsim, să ne dăruim.

În noua normalitate impusă de restricții se face că, în aceste timpuri de încercare, reușim să găsim în noi înșine resurse de mobilizare care să ne schimbe ierarhia priorităților și care să deschidă orizonturi spre care, poate, nu priveam suficient, amintindu-ne că suntem, într-o oarecare măsură, rezultatele propriilor alegeri.

Asociația Caritas Eparhial Oradea a ales, în momente dificile, să rămână alături de cei vulnerabili, de cei singuri, de cei în vârstă, dar - mai ales - de cei ai nimănui, de cei “ai străzii” pentru că simțim, în egală măsură cu ei, deznădejdea, resemnarea, durerea și abandonul lor.

De aceea, fiind atât de aproape de ei în mod obișnuit, la ceas de cumpănă nu putem fi decât tot lângă ei, oferindu-le hrana pe care nu și-o pot permite, hrană pentru care - cei bolnavi și singuri - au renunțat uneori să mai lupte, din neputință și din lipsa motivației.

Colecta specială din anul acesta, care coincide cu cea de A V-a Zi Mondială a Săracilor instituită de Papa Francisc, are ca scop strângerea de fonduri pentru



susținerea aproapelui nostru: 47 de copii și 40 de adulți vor servi, poate, unica lor masă pe zi, 35 de vârstnici vor fi ajutați cu alimentele de bază și 62 de familii vor primi un pachet cu alimente.

Prin urmare, tasul din data de 14 noiembrie 2021 va fi predat, de fiecare parohie, Asociației Caritas Eparhial Oradea, în vederea susținerii semenilor noștri.

În numele acestora, invocăm binecuvântarea Cerului asupra voastră și familiilor voastre!

Pr. Olimpiu TODOREAN
Președinte

Fii voluntar pentru comunitatea ta!

Asociația Caritas Eparhial Oradea a demarat Proiectul „Fii voluntar pentru comunitatea ta!” cu sprijinul Consiliului Județean Bihor, ce se derulează în perioada 1 septembrie-30 noiembrie 2021, având ca scop creșterea gradului de informare a tinerilor cu privire la importanța voluntariatului pentru comunitate. Această activitate de informare și promovare se adresează tinerilor cu vârsta cuprinsă între 15-18 ani din liceele din Oradea, Beiuș și Marghita.

În ultimii ani, organizația a derulat periodic, cu sprijinul Inspectoratului Școlar Județean Bihor, o serie de activități de promovare a voluntariatului în liceele din Oradea. În acest an, urmare și a lecției învățate în contextul pandemiei de COVID-19, dorim să multiplicăm exemple de bună practică și experiența pozitivă câștigată de-a lungul anilor și în alte licee din județul Bihor.

Participând la aceste seminarii, tinerii se vor familiariza cu: Ce înseamnă voluntariatul? Unde poate să facă voluntariat? Care sunt beneficiile activităților de voluntariat?, iar ulterior le va fi oferită oportunitatea de a se implica în calitate de voluntar în comunitățile lor.

După semnarea parteneriatului cu Inspectoratul Școlar Județean Bihor, respectiv liceele din Oradea și Beiuș, la data de 12 octombrie a.c., am început seminariile de promovare a voluntariatului în rândul elevilor Colegiului Național ”Onisifor Ghibu” din Oradea, urmând să fie realizate și în alte licee din Oradea și din Județul Bihor, conform calendarului de activități.

Mulțumim Consiliului Județean pentru sprijinul oferit, Inspectoratului Școlar Județean Bihor și liceelor partener pentru amabilitatea cu care răspund de fiecare dată!

Patricia PELE, Coordonator voluntari